

firmy, jaké z rejstříku jest patrným. Nejde tu o to, aby jméno vždy stejně vyslovováno bylo, nýbrž o to, aby stejně psáno bylo. Způsob psaní musí souhlasiti s rejstříkem obchodním. Na omylu jest navrhovatel, když tvrdí, že nutno vždy přizpůsobiti psaní jména tomu jazyku, pro nějž jest psáno, tak aby stejně pak vysloveno bylo ve všech jazycích a že by na př. tedy pro anglické dopisy musil psáti své »Mishka« a pro maďarskou korespondenci »Miska«. Neudržitelnost názoru, že o »znění« (Wortlaut). »v y s l o v e n í« jména tu jde a ne o způsob psaní, jest patrna a vynikla by neudržitelnost takového názoru ještě zřejměji, kdyby se jednalo na příklad o způsob psaní česky zapsané jiné firmy jako »Arnošt Žába«, pro níž by hned při německé transkripci »Ž« nemohlo býti věrně přepsáno a pro francouzskou výslovnost akomodovaný způsob psaní »Er-neste Jâba« by již těžko dal tušiti české označení firmy.

Čís. 1846.

I v řízení mimosporném lze se dohodnouti o výkonu přísahy vyjevovací, již jedna ze zúčastněných stran má vykonati před soudem mimosporným.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1111/22.)

V pozůstalostním řízení učinil dědic návrh, by spoludědic přidržen byl k vyjevovací přísaze ohledně pozůstalostního jmění. Oba nižší soudy návrh zamítly, rekursní soud z těchto důvodů. Zákon zná pouze tři případy, kdy lze složiti vyjevovací přísahu: v řízení konkursním (§ 100 k. ř.), v řízení exekučním (§ 47 ex. ř.) a v čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. Zde jde o vyjevovací přísahu ve smyslu posléz uvedeného ustanovení, již však lze se domoci pouze ve sporu rozsudkem. Patent o řízení mimosporném nezná vyjevovací přísahy.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu, by postupoval o návrhu, jak v důvodech uvedeno.

Důvody:

Nižší soudy mají pravdu v tom, že zdráhající se straně lze uložiti výkon vyjevovací přísahy ve smyslu čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. pouze rozsudkem ve sporném řízení, neboť dle §§ 1 a 2 čís. 1 patentu o mimosporném řízení soud není oprávněn, by rozhodl o povinnosti stran, onu přísahu vykonati. Takovým rozhodnutím překročil by soud meze mimosporného řízení a dopustil by se zmatečnosti. Avšak není zákonné závažné, by nebylo k návrhu, učiněnému ve smyslu § 433 c. ř. s. anebo v mimosporném, zvláště pozůstalostním řízení u soudu sepsáno porovnání o vyjevovací přísaze a aby jedna z účastněných stran nesložila tuto přísahu před mimosporným soudcem. Tento nemá příčiny, by dal podnět ke zbytečné rozepři o záležitosti, jež mezi stranami není sporna, a odpíral protokolovati takový smír, jenž jest exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. V tomto případě prohlásil zůstavitelův syn, že jest ochoten, vykonati vyjevovací přísahu o pozůstalostním jmění, pročez nižší soudy ve zřejmém rozporu s ustanovením čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. odkázaly stěžovatelův návrh na pořad práva. Slušelo se proto

usnesení nižších stolic dle § 16 pat. o mimosporném řízení zrušiti a prvě stolicí uložití, by přihlížela ke zmíněnému návrhu.

Čís. 1847.

Na pozůstalostní nemovitosti lze proti dědici vésti exekuci podle § 350, odstavec třetí, ex. ř. jen za podmínek §§ 74 a 75 III. dílčí novely k obč. zák., pokud se týče §§ 174 a 177 mimosp. říz.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1114/22.)

V pozůstalosti po Kašparu W-ovi učinili dědicové narovnání, dle něhož mělo se nemovitosti čís. 55 dostatí Rudolfu W-ovi. Věřitel Rudolfa W-a žádal na soudě, by byla, až narovnání bude schváleno, dlužníku nemovitost knihovně připsána a žadateli na ní vloženo exekuční právo zástavní. Soud prvě stolice žádosti vyhověl, rekursní soud jí zamítl. **D ů v o d y:** Stížnost dlužníka jest dle § 350 ex. ř. a § 822 obč. zák. (§ 73 nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák.), § 145 nesp. říz. vzhledem ke stavu pozůstalostního jednání úplně odůvodněnou. Návrh exekuční došel exekučního soudu dne 24. června 1922 a v návrhu samém žádáno, by exekuce navrhovaná byla vykonána, až pozůstalostní smír bude schválen. Takováto výhrada jest však nepřipustna, neboť v době exekučního návrhu nebylo dědické narovnání, dle kterého Rudolf W. jako spoludědic vymínečně přihlášený, obdrží dům čp. 55, schváleno, nýbrž schválení stalo se teprve 1. července 1922. Odevzdací listina nebyla vydána a dle spisů pozůstalostních jsou ještě mimo Rudolfa W-a dědičkami Blažena W-ová a Ludmila W-ová, žádnému z dědiců nebyla přenechána dle § 145 nesp. říz. volná dispozice ohledně částek pozůstalosti, naopak Rudolfu W-ovi dům čp. 55 byl dle dědického narovnání v době budoucí do vlastnictví přislíben, neboť v dědickém narovnání odstavec třetí smluveno »obdrží do výhradného vlastnictví syn Rudolf W.«. Věřitel tudíž dle § 350 ex. ř. a § 22 knih. zák. listinou neprokázal, že Rudolf W. nemovitosti právně nabyt, neboť průkaz takový se stane teprve odevzdací listinou a pak by bylo možno vtělití odevzdací listinu celou. Soudem pozůstalostním Rudolfu W-ovi nebyla tato nemovitost také dána do právního držení s oprávněním jí zciziti. Žadatel jest věřitelem tohoto dědice a za stavu věci jest vyloučena každá exekuce na jednotlivé částky pozůstalosti, jakou jest jmenovaná nemovitost, pro zůstavitele dosud připsaná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S výkladem, jaký stěžovatel dává § 822 obč. zák. a § 350 ex. ř., jakož i jich vzájemnému vztahu, souhlasiti nelze. Ustanovení § 350 ex. ř., o něž stěžovatel návrh opírá a jež připouští exekuci na nemovitosti, dlužníku přiřčené a posud mu v knihách pozemkových nepřipsané, není výjimkou z § 822 obč. zák., nýbrž ustanovením, jehož lze právem použítí, jsou-li tu už zákonné podmínky ku knihovnímu vkladu práva, na něž vymáhající věřitel exekuci chce vésti. Kdyby se měl názor stěžo-